

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoPr/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7216226319
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7216226319.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Olgy Mičietovej, v spore žalobcu Q.Ú. O., K.. XX.XX.XXXX, S. Č.. XXX, práv. zast. Advokátskou kanceláriou Prof. JUDr. Jánom Klučkom CSc., Košice, Ku Potoku 4, proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova 2, o zaplatenie 3 941,79 eura s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku 11Cpr/35/2019 - 213 zo 4.11.2019 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch I. a III.
- II. Žalobcovi priznáva náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2 500,- eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (prvý výrok), vo zvyšku žalobu zamietol (druhý výrok), a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (tretí výrok).

2. V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca podanou žalobou domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil.

2.1. Žalovaný sa k žalobe žalobcu písomne vyjadril v podaní doručenom súdu 22.5.2017, kde okrem iného uviedol, že žalovaným je Slovenská republika, preto miestna príslušnosť všeobecného súdu bude určená súdom, v ktorého obvode nastala skutočnosť, ktorá zakladá uplatnené právo (§ 17 CSP), že skutočnosťou, ktorá zakladá uplatnené právo je nesprávna transpozícia a aplikácia smernice, ktorá patrí do pôsobnosti Ministerstva vnútra SR, a teda mieste príslušným súdom je okresný súd, v ktorého obvode má ústredný orgán štátnej správy zodpovedný za transpozíciu a aplikáciu namietanej smernice svoje sídlo. že žalobný návrh je zmätočný, neurčitý a nezrozumiteľný. Žalovaný preto navrhol, aby súd vyzval žalobcu na doplnenie neúplného, nekonkrétneho a nezrozumiteľného návrhu, alternatívne navrhol, aby po vysporiadaní sa s námietkou miestnej príslušnosti vznesenej žalovaným, žalobný návrh ako nedôvodný zamietol.

2.3. Na vyjadrenie vo veci samej reagoval žalobca v podaní doručenom súdu 23.8.2017, v ktorom okrem iného uviedol, že so žalobou na náhradu škody spôsobenej Slovenskou republikou - Ministerstvom vnútra SR v dôsledku porušenia únieového práva prostredníctvom nedostatočnej transpozície smernice EÚ 2003/88/ES do slovenského právneho poriadku. Nedostatočná transpozícia smernice mala za následok nerešpektovanie únieového práva žalobcu Slovenskou republikou na 48 hodinový týždenný pracovný čas v dôsledku čoho vznikla škoda. Nakoľko takáto škoda vznikla žalobcovi v mieste výkonu jeho služobnej činnosti v Košiciach súdom miestne príslušným podľa § 17 CSP je Okresný súd Košice II a poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 14NcC 15/2017 zo 16.6.2017 a z

rozhodnutia sp. zn. 3NcC 13/2017 z 31.5.2017, kde Krajský súd v Bratislave rozhodoval v obsahovo totožných veciach.

2.4. Žalovaný vo vyjadrení z 3.4.2018 uviedol, že trvá na vznesenej námietke miestnej nepríslušnosti. V tejto súvislosti poukazujeme aj na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7NcC/23/2017-43 z 31.10.2017 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7NcC/20/2017-47 z 31.10.2017, kde súd určil, že príslušným na konanie je Okresný súd Bratislava I. Ide o konania s rovnakým predmetom sporu. Na základe uvedeného máme za to, že žalovaným vznesená námietka miestnej nepríslušnosti je dôvodná a na konanie je príslušný Okresný súd Bratislava I, tak ako to žalovaný podrobne odôvodnil vo vyjadrení zo 16.05.2017.

2.5. Žalobca 11.4.2018 doručil súdu vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného, v ktorom okrem iného uviedol, že na základe legislatívnej zmeny z. č. 514/2003 Z.z. ako aj rozsudkov všeobecných súdov je zrejmé, že v súčasnosti je v jeho veci vylúčené použitie zákona č. 514/2003 Z.z. v konaní o náhradu škodu spôsobenej mu porušením jeho únievého práva, preto „upravil svoju pôvodnú žalobu“ o nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej mu porušením únievého práva pred slovenským súdom o.i. s použitím pravidiel únievého práva a judikatúry ESD, ktorý takisto tvorí obsah jeho žaloby. Zdôraznil, že pokiaľ by sa nárok žalobcu na náhradu škody posudzoval naďalej podľa zákona č. 514/2003 Z. z., odňalo by samu právo na súdnu ochranu jeho práva upraveného únievým právom podľa čl. 6 písmeno b) Smernice 2003/88/ES, hoci toto právo ukladá vnútroštátnym súdom členských štátov EÚ záväzok jeho garantovania a žalobca sa ochrany tohto práva pred súdom aj skutočne dožadoval. K námietke miestnej príslušnosti uviedol, že v danej veci je daná miestna príslušnosť súdu, v obvode ktorého nastala skutočnosť podstatná pre uplatnenie jeho práva na náhradu škody, t.j. vznik škody v dôsledku porušenia únievého práva. V okolnostiach prípadu patrí posúdenie otázky, či sa jedná alebo nie o nesprávnu transpozície smernice súdu do zákona o hasičskom a záchrannom zbore, súdu miestne príslušnému na konanie o náhradu takto spôsobenej škody a nie súdu, v obvode ktorého má sídlo ústredný orgán štátnej správy zodpovedný za transpozíciu smernice č. 2003/88/ES ako to tvrdí žalovaný. K otázke nedostatku právomoci súdu, pričom uviedol, že nežaluje Ministerstvo vnútra SR ako svojho zamestnávateľa v pracovnoprávnej záležitosti, ale Slovenskú republiku o náhradu škody spôsobenej mu porušením práva garantovaného čl. 6 písmeno b) Smernice 2003/88/ES v rámci režimu únievej zodpovednosti členského štátu EÚ. Žalobca tiež v podaní uviedol, že v jeho prípade sa uplatňujú únievé podmienky založenia zodpovednosti Slovenskej republiky zastúpenej Ministerstvom vnútra za porušenie jeho práva garantovaného čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES, z ktorých vyplýva jeho nárok na náhradu takto spôsobenej škody. Svoje tvrdenia opiera o judikatúru ESD a to predovšetkým o judikát G. Fuß (C-429/09), v ktorom ESD výslovne potvrdil právo na 48 hodinový pracovný čas aj pre príslušníkov hasičských zborov, za niektoré im v prípade jeho porušenia patrí právo na náhradu škody uplatniteľné pred súdnymi orgánmi členských štátov EÚ. V tejto súvislosti ESD rozhodol, že poškodení jednotlivci majú právo na náhradu, keď sú splnené tri podmienky, t.j. že cieľom porušenej právnej normy Únie je priznať jednotlivcom práva, porušenie je dostatočne závažné a medzi týmto porušením a škodou spôsobenou poškodeným jednotlivcom existuje priama príčinná súvislosť. Uplatnenie týchto podmienok dovoľujúcich konštatovať zodpovednosť členských štátov za škody spôsobené jednotlivcom porušeniami práva Únie, musia vnútroštátne súdy v zásade vykonať podľa usmernení Súdneho dvora na ich vykonanie. Žalobca sa vyjadril aj k otázke náležitosti nahradzovanej škody, pričom uviedol, že náhrada škody zo strany orgánov členských štátov, ktorú tieto orgány spôsobili jednotlivcom porušením práva Únie, musí byť primeraná vzniknutej škode. Pokiaľ ide o praktické uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej porušením únievého práva fyzickej osoby ako aj spôsob jej výpočtu samotná Smernica 2003/88/ES neobsahuje ustanovenia upravujúce proces náhrady škody vzniknutej porušením jej ustanovení a ani stanovenia jej výšky. Pokiaľ ide o rozsah náhrady škody spôsobenej porušením práva Únie jednotlivcovi, táto má byť primeraná, aby mohla zabezpečiť skutočnú ochranu únievých práv. Žalobca je toho názoru, že možno analogicky použiť pravidlá týkajúce sa náhrady nemajetkovej ujmy fyzickej osoby podľa § 11-13 Občianskeho zákonníka, nakoľko tieto ustanovenia upravujú vzťahy obsahom aj účelom najbližšie k náhrade škody žalobcu v dôsledku porušenia jeho únievého práva. Ďalej uviedol, že podmienky uplatnenia vnútroštátnej zodpovednosti spôsobenej zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa OZ sú v zásade identické s tými, ktoré sú obsiahnuté v režime únievej zodpovednosti, nakoľko sa rovnako predpokladá existencia zásahu spôsobilého objektívne vyvolať nemajetkovú ujmu, ktorý spočíva v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby, ďalej že musí ísť o zásah neoprávnený a napokon, že musí byť daná príčinná súvislosť medzi uvedenými podmienkami.

2.6. Na podanie žalobcu doručeného súdu 11.4.2018 reagoval žalovaný podaním doručeným 12.10.2018, v ktorom okrem iného uviedol, že žalobca vo svojom podaní uvádza, že napriek tomu, že žalobu podal podľa ustanovení z. č. 514/2003 Z. z., jeho nároky na náhradu škody mali vzniknúť podľa

úniového práva, pričom tvrdí, že aplikácia z. č. 514/203 Z. z. nie je možná vzhľadom na legislatívnu zmenu. Uviedol, že podľa názoru žalobcu v Slovenskej republike neexistuje zákonná úprava, ktorá by takúto náhradu škody upravovala. Žalobca ďalej tvrdí, že na posúdenie jeho nárokov je možné aplikovať § 11 - 13 OZ, nakoľko tento právny inštitút je obsahom aj účelom najbližší žalobcom uplatneným nárokom. Žalobca tvrdí, že žalovaný nerešpektuje smernicu 2003/88/ES, ktorá mu garantuje 48 hodinový pracovný čas a z práva EU mu vyplýva nárok na náhradu škody, nakoľko mal splniť podmienky na jej priznanie. Uviedol, že v prejednávanej veci je však zrejmé, že spisová značka súdneho konania bola určená na základe predmetu sporu ako pracovnoprávneho sporu. V súvislosti s uvedeným žalovaný vzniesol námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného na konanie v takejto veci, nakoľko Slovenská republika nie je zamestnávateľom žalobcu, ani s ním nie je v žiadnom obdobnom právnom vzťahu. Obsah žalobného návrhu aj v rámci jeho doplnení je možné podľa žalovaného považovať za pracovnoprávny spor a teda navrhol súdu, aby sa v súlade so zásadou hospodárnosti konania pred ďalším konaním vo veci vysporiadal s touto námietkou žalovaného a na jej základe žalobu v celom rozsahu zamietol. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy (hoci jeho nárok bol doteraz uplatňovaný ako náhrada škody) je možné posúdiť podľa § 11 a nasl. OZ a Slovenská republika v zmysle ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky však nie je pasívne vecne legitimovaná ani v konaní o ochranu osobnosti. Aj z tohto dôvodu mal žalovaný za to, že žalobu je potrebné vzhľadom na nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť.

2.7. V podaní žalobcu doručenom súdu 22.10.2018 a doplnenom 20.12.2018 sa žalobca vyjadril k námietke miestnej príslušnosti, v ktorej zotrval na svojich doterajších vyjadreniach a uviedol, že skutočnosťou ktorá zakladá uplatnené právo je škoda, ktorá žalobcovi vznikla porušením jeho úniového práva prostredníctvom nesprávnej transpozície smernice do zákona o Hasičskom a záchrannom zbore a následným porušením jeho úniového práva. Nesprávne transponovaná smernica do zákona o hasičskom záchrannom zbore porušuje žalobcove právo na 48 hodinový týždenný pracovný čas, ktoré mu garantuje únie právo a nárok na náhradu škody, ktorá mu v dôsledku toho vznikla tvorí predmet jeho žaloby k Okresnému súdu Košice II. Žalobca je preto názoru, že v danej veci je daná miestna príslušnosť súdu v obvode ktorého nastala skutočnosť podstatná pre uplatnenie jeho práva na náhradu škody tj. vznik škody v dôsledku porušenia úniového práva. V okolnostiach prípadu patrí posúdenie otázky či sa jedná alebo nie o nesprávnu transpozíciu smernice súdu do Zákona o hasičskom a záchrannom zbore súdu miestne príslušnému na konanie o náhradu takto spôsobenej škody a nie súdu, v obvode ktorého má sídlo ústredný orgán štátnej správy zodpovedný za transpozíciu smernice č.2003/88/ES ako to tvrdí žalovaný. Uviedol, že pre úplnosť treba zopakovať, že žalobca nepožaduje náhradu škody v dôsledku nesprávnej transpozície smernice (tak ako to tvrdí žalovaný) pretože táto v rámci zákona o hasičskom a záchrannom zbore vytvorila stav v dôsledku ktorého došlo k porušeniu jeho práva upraveného v čl. 6 písmeno b) Smernice 2003/88/ES. Náhradu škody, ktorá žalobcovi vznikla v dôsledku takéhoto porušenia si uplatňuje pred Okresným súdom Košice II a vyjadril sa k otázke transpozície smernice 2003/88/ES a k služobnej pohotovosti hasičov a služobnej doby a k splneniu ďalších podmienok konania.

2.8. Žalovaný sa podaním doručeným súdu 21.12.2018 vyjadril k nesúhlasu s námietkou miestnej nepríslušnosti žalobcu a okrem iného vzniesol námietku premlčania nárokov žalobcu za obdobie pred 7.11.2013 a navrhol súdu, aby žalobu ako nedôvodnú zamietol.

2.9. Tunajší súd po postúpení veci Okresnému súdu Bratislava I, ktorý s postúpením veci nesúhlasil, bol na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 9NcC/10/2019-167 zo 24.5.2019 určený ako miestne príslušný súd na prejednanie a rozhodnutie vo veci, čím sa vysporiadal aj s otázkou miestnej príslušnosti namietanou žalovaným.

2.9. Súd konštatoval, že pri posudzovaní právnej stránky v okolnostiach prípadu vychádzal zo súdnej praxe a z názorov (úvah) prezentovaných Ústavom medzinárodných vzťahov a aproximácie práva (Právnická fakulta UK Bratislava), článku 10 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (ďalej len Zmluva o založení ES“), článku 144 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 7 ods.2, Zmluvy o európskej únii, Zmluvou o založení Európskeho spoločenstva, aj ostatnými prameňmi primárneho práva Európskej únie, § 2 ods.1 z. č. 416/2004 Z.z. o Úradnom vestníku Európskej únie § 121 OSP teraz § 186 ods.1 CSP, čl. 7 druhá a tretia veta Ústavy Slovenskej republiky, čl. 144 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, Smernicou Európskeho parlamentu a rady 2003/88/ES zo 4.11.2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, čl. 1 bod 2,3 Smernice Európskeho parlamentu a rady č. 2003/88/ES, čl. 6 písm. b) Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/88/EHS, čl. 16 písm. b) Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/88/EHS, § 85 ods.1,2, § 86 ods.1,2

§ 91 ods.1,3, § 92 ods.12, § 97 ods.1 písm. h), § 103 ods.5, § 122 ods.1,2 z. č. 315/2001 Z.z. o hasičskom a záchrannom zbore v platnom znení.

2.10.Súd poukázal na to, že otázku, či do rozsahu pracovného času možno zaradiť aj stav pracovnej pohotovosti pracovníkov (lekárov, hasičov), v prípade hasičov, túto riešil Súdny dvor EU (ďalej len ESD) vo svojom rozsudku ESD C-429/09 z 25.11.2010 G.Fus tým, že potvrdil, že pracovná pohotovosť tvoriaca súčasť ich týždenného pracovného času v spojení s ďalším „riadnym“ pracovným časom nesmie prekročiť maximálny týždenný pracovný čas. Vo veci C-429/09 G.Fus týkajúcej sa pracovnej doby a právneho režimu pohotovosti u nemeckých hasičov ESD ďalej uviedol, že „pracovný čas zodpovedajúci pracovnej pohotovosti a pohotovostnej službe, počas ktorých je dotknutý pracovník fyzicky prítomný na pracovisku, je súčasťou pojmu „pracovný čas“ v zmysle Smernice 2003/88/ES“. V dôsledku toho právo Únie bráni vnútroštátnej právnej úprave stanovujúcej priemerný pracovný čas, ktorý vzhľadom na to, že zahŕňa obdobia pracovnej pohotovosti a pohotovostnej služby prekračuje týždennú hranicu upravenú v čl. 6 písm. b) uvedenej smernice (bod 25 Rozsudku ESD C-429/09 z 25.11.2010).

2.11.Vo veci C-437/05 J.Vorel týkajúcej sa pracovnej pohotovosti lekárov na pracovisku Súdny dvor rovnako uviedol, že ... pracovná pohotovosť, ktorú pracovník vykonáva v režime fyzickej prítomnosti v zariadení zamestnávateľa sa musí považovať ako celok za „pracovný čas“ v zmysle smernice 93/104/ES nezávisle od toho akú prácu dotknutá osoba skutočne vykonávala v priebehu pracovnej pohotovosti“ (bod 27 Rozsudku ESD vo veci 437/05 z 11.1.2007).

2.12.Vo veci týkajúcej sa právneho posúdenia režimu pohotovosti lekárskeho záchranára (C-397/01, Pfeiffer) ESD uviedol, že „.... časy pracovnej pohotovosti na pracovisku treba v celom rozsahu zahrnúť do výpočtu maximálneho denného alebo týždenného pracovného času“ (bod 95 Rozsudku ESD C-397/02 z 5.10.2004).

2.13.V dôsledku takého prístupu je zrejmé, že podľa ESD je rozhodujúcim faktorom pre posúdenie, či sú naplnené charakteristické znaky pojmu pracovný čas v pohotovostnej službe, ktorú pracovník skutočne vykonáva na svojom pracovisku skutočnosť, že je povinný byť fyzicky prítomný na mieste určenom zamestnávateľom a by mu k dispozícii, aby v prípade potreby mohol okamžite poskytnúť primerané služby. Preto je tieto povinnosti potrebné považovať za výkon pracovnej činnosti pracovníka (Rozsudok ESD C-14/04, Dellas. bod 48, 58).

2.14.Súd ďalej citoval znenie § 11, § 13 ods.1,2,3, § 100 ods.1,2 a § 101 OZ a na základe zisteného skutkového stavu, citovaných zákonných ustanovení, s prihliadnutím na citované Smernice EÚ a rozsudky ESD, predmetnú vec uzavrel nasledovne:

2.15.V okolnostiach prípadu nie je medzi stranami sporné, že žalobca je príslušníkom Hasičského a záchranného zboru SR, vykonáva stálu štátnu službu v Košiciach na Požiarnickej 4 v Košiciach. Žalobcovi sú nerovnomerne rozvrhované služby takým spôsobom, že na 16 resp. 16,5 hodinovú riadnu službu v služobný deň nadväzuje určená 8 resp. 7,5 hodinová služobná pohotovosť na pracovisku. Služobné pohotovosti sú určované na čas nočných hodín. V prípade, že je počas služobnej pohotovosti vyhlásený poplach a hasiči sú vyslaní na zásah, mení sa služobná pohotovosť na prácu nadčas. Hasiči teda strávia na pracovisku počas jednej zmeny minimálne 24 hodín. Keďže sa striedajú tri hasičské zmeny - prvá, druhá a tretia zmena, každý tretí deň odsľúžia hasiči v jednotlivých hasičských zmenách 24 hodín a následne majú dva dni voľna. Mesačne odsľúži každá hasičská zmena 10 pracovných zmien, pričom každý tretí mesiac je to až 11 zmien. V službe teda strávia hasiči bežne 240 až 264 hodín mesačne. Do uvedenej kalkulácie nie sú zahrnuté hodiny nadčasov. V priemere každý hasič odsľúži 10,4 zmeny mesačne. Žalobca sa podrobne vyjadril k výške hodín odpracovaných nad povolený limit práva EÚ a k spôsobu výpočtu, ako aj k spôsobu výpočtu celkovej náhrady škody v podaní doručenom súdu 11.4.2018. Každá pracovná zmena je 24 hodinová (17 hodín predstavuje výkon služby a 7 hodín služobná pohotovosť), čo pri výpočte 7 hodín pracovnej pohotovosti x 10 zmien za mesiac mesačne činí 70 hodín pracovnej pohotovosti a ročne 840 hodín (12 x 70). Za obdobie 3 rokov, služobná pohotovosť v priemere predstavuje 2520 hodín (840 x 3). Taktiež počet odpracovaných hodín, čo sa týka rozsahu služobného času a rozsahu služobnej pohotovosti, nie je medzi stranami sporný.

2.16.V okolnostiach prípadu, podľa podkladov predložených žalobcom (ktoré žalovaný neodporoval), v roku 2013 odpracoval 285,04 hodín služobnej pohotovosti nezapočítaných do fondu pracovného času (uvedené v I. stípci 2013), v roku 2014 odpracoval 736,11 hodín nezapočítaných do fondu pracovného času (uvedené v I. stípci 2014), v roku 2015 odpracoval 679,50 hodín nezapočítaných do fondu pracovného času (uvedené v I. stípci 2015), v roku 2016 odpracoval 363,78 hodín nezapočítaných do fondu pracovného času (uvedené v I. stípci 2016). Spolu počet hodín služobnej pohotovosti nezapočítaných do fondu pracovného času predstavuje 2064,43 hodín. Vychádzajúc z vyššie uvedeného žalobca odpracoval 2064,43 hodín nad týždenný limit dovolený právom Únie vykonávaní služobnej pohotovosti na pracovisku. S poukazom na § 122 ods.1 z. č. 315/2001 Z.z. (podľa ktorého ak je príslušníkovi podľa § 92 ods.1 určená služobná pohotovosť, patrí mu za každú hodinu tejto pohotovosti peňažná náhrada 15 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, a 30 % z tejto sumy,

ak ide o deň služobného pokoja), bola žalobcovi vyplácaná odmena 15 % zo sumy (uvedená v 2. stĺpci 2013, v 2. stĺpci 2014, v 2. stĺpci 2015 a v 2. stĺpci 2016), ktorou je príslušná časť jeho služobného platu v zmysle § 122 ods.1 z. č. 315/2001 Z.z. Za rok 2013 bola peňažná náhrada v zmysle § 122 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z.z. vyplatená v sume 233,06 eur, za rok 2014 v sume 576,71 eur, za rok 2015 v sume 569,09 eur a za rok 2016 v sume 320,48 eur. Skutočnosť, že žalobcovi bola za obdobie 08/2013 - 07/2016 vyplatená peňažná náhrada 15 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu v zmysle § 122 ods.1 z. č. 315/2001 Z.z., nie je medzi stranami sporná.

2.17. Žalobca v okolnostiach prípadu požaduje peňažnú náhradu škody doplatenú až do výšky podľa § 122 ods.2 písm. a) z. č. 315/2001 Z.z. formou doplatku vo výške 35%, ktorý bol vypočítaný ako rozdiel peňažnej náhrady uvedenej v § 122 ods.1 písm. a) z. č. 315/2001 Z.z. a peňažnej náhrady uvedenej v § 122 ods.1 z. č. 315/2001 Z.z. (50% - 15% = 35%). Doplatok vo výške 35% za rok 2013, 2014, 2015, 2016 vyjadrený v eurách je uvedený v štyroch samostatných stĺpcoch označených ako 35%. Vychádzajúc z uvedeného peňažná náhrada škody za rok 2013 predstavuje 223,06 eur, za rok 2014 v sume 736,11 eur, za rok 2015 v sume 569,09 eur a za rok 2016 v sume 320,48 eur. Celkovo peňažná náhrada za roky 2013-2016 predstavuje sumu 3 941,79 eur, čo je vlastne žalobcom uplatnený nárok. Presný rozpis hodín služobnej pohotovosti za obdobie 08/2013 až 07/2016, peňažná náhrada vyplatená žalobcovi za každú hodinu služobnej pohotovosti za príslušný mesiac vo výške 15% zo sumy, ktorou je príslušná časť žalobcovho služobného platu, ako aj peňažná náhrada požadovaná žalobcom za každú hodinu služobnej pohotovosti za príslušný mesiac vo výške 35 % zo sumy, ktorou je príslušná časť žalobcovho služobného platu, sa nachádzajú v spise na čl. 74 a komentár k rozpisu na čl. 75.

2.18. Medzi stranami sporu zostalo sporné, či u žalobcu došlo k porušeniu práva únie Slovenskou republikou v dôsledku nesprávneho prebratia Smernice EÚ 2003/88/ES do slovenského právneho poriadku, konkrétne, či do z. č. 315/2001 Z.z. o Hasičskom a záchrannom zbore sa premietli ustanovenia Smernice č. 2003/88/ES, čl. 6 písm. b) o 48 hodinovej týždennej pracovnej dobe pre hasičov.

2.19. Súd mal v spore preukázané, že žalobca, ktorý je v stálej štátnej službe ako hasič v rámci zásahovej služby spadajúcej do verejného sektora, nepochybne odpracoval v rokoch 2013-2016 (t.j. od 08/2013-07/2016) priemerný týždenný pracovný čas presahujúci priemerný týždenný pracovný čas stanovený v článku 6 písm. b) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4.11.2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, súd mal za to, že sa môže dovolávať práva Únie na vyvodenie zodpovednosti orgánov dotknutého členského štátu s cieľom získať náhradu škody vzniknutej v dôsledku porušenia tohto ustanovenia. Z tohto pohľadu súd vyhodnotil podanie žaloby za dôvodné.

2.20. V okolnostiach prípadu ďalej skúmal a uzavrel, že sú splnené tri podmienky, za splnenia ktorých majú jednotlivci právo na náhradu, t.j. že cieľom porušenej právnej normy Únie je priznať jednotlivcom práva, porušenie je dostatočne závažné a medzi týmto porušením a škodou spôsobenou poškodeným jednotlivcom existuje priama príčinná súvislosť.

2.20.1. Článok 6 písm. b) Smernice č. 2003/88/ES predstavuje právnu normu Únie, ktorá jednotlivcom priznáva práva teda, prvá podmienka týkajúca sa existencie práva na náhradu škody vo veci samej je splnená.

2.20.2. Porušenie práva Únie je dostatočne závažné, pokiaľ je v zjavnom rozpore s judikatúrou Súdneho dvora v danej oblasti. Z judikatúry Súdneho dvora jasne vyplýva, že pracovný čas zodpovedajúci pracovnej pohotovosti a pohotovostnej službe, počas ktorých je dotknutý pracovník fyzicky prítomný na pracovisku, je súčasťou pojmu „pracovný čas“ v zmysle Smernice 2003/88. Otázka súvisiaca s pojmom „pracovný čas“ v zmysle Smernice 2003/88 neponecháva priestor na akékoľvek „rozumné pochybnosti“. Keďže žalobca v dotknutom období odpracoval nad stanovený limit v zmysle čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES, ide o zjavné porušenie judikatúry Súdneho dvora, musí sa preto považovať za dostatočne závažné porušenie práva Únie a preto je vo veci samej splnená aj druhá podmienka, ktorá je nevyhnutná na uznanie existencie nároku na náhradu škody.

2.20.3. Pokiaľ ide o tretiu podmienku, tu konajúci súd uzavrel, že existuje priama príčinná súvislosť medzi uvedeným porušením článku 6 písm. b) Smernice 2003/88 a škodou, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku straty času odpočinku, na ktorý by mal žalobca nárok, ak by bol maximálny týždenný pracovný čas upravený týmto ustanovením dodržaný.

2.20.4. Vychádzajúc z uvedeného súd uzavrel, že v prejednávanej veci je žaloba podaná dôvodne.

2.21. Vychádzajúc z § 85 a § 92 z. č. 315/2001 Z.z. vyplynulo, že služobná pohotovosť podľa Zákona o hasičskom zbore sa nepovažuje za súčasť týždenného služobného času jeho príslušníkov, keďže „bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby a začína až po skončení výkonu štátnej služby v služobnom čase“. Vzhľadom na uvedené sa stotožnil s právnym názorom žalobcu, že služobná pohotovosť nie je výkonom štátnej služby, nakoľko odráža len stav pripravenosti pracovníka na eventuálne vykonanie štátnej služby v prípade, že k nej bude povolaný. § 122 z. č. 315/2001 Z.z. potom

upresňuje, že ak počas doby trvania služobnej pohotovosti došlo k vykonaniu štátnej služby, „takéto vykonávanie štátnej služby je štátnou službou nadčas“ (ods. 2) a § 91 ods.1 zákona tiež uvádza, že „štátnou službou nadčas je aj služba, ktorú príslušník vykonáva počas určenej služobnej pohotovosti podľa § 92 ods.2“. Existujúca právna kvalifikácia služobnej pohotovosti sa premieta aj do spôsobu jej finančného odmeňovania, ktorý nemá povahu služobného platu. § 103 zákona o hasičskom zbore výslovne uvádza, že zatiaľ, čo služobný plat tvoria zložky služobného príjmu uvedené v jeho odseku 1 (vrátane tarifného platu a jeho príplatkov), za výkon služobnej pohotovosti patrí hasičovi peňažná náhrada v štátnej službe (ods.5 § 103 zákona 315/2001 Z.z.). Podľa § 122 ods.1 z. č. 315/2001 Z.z., ak je príslušníkovi podľa § 92 ods.1 určená služobná pohotovosť, patrí mu za každú hodinu tejto pohotovosti peňažná náhrada 15% zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu a 30% sumy, ak ide o deň služobného pokoja. Z uvedeného možno logicky vyvodiť záver, že smernica 2003/88 ES nebola zrejme správne transformovaná.

2.22. Žalobca si v tomto spore neuplatňuje mzdový nárok, ale náhradu škody spôsobenej mu porušením únieového práva. Únieové právo neobsahuje ustanovenia o konkrétnom spôsobe výpočtu škody, ale len úpravu, v zmysle ktorej nemôžu byť podmienky náhrady škody (ktorá má základ priamo v práve Únie) stanovené vo vnútroštátnych právnych úpravách menej výhodné ako podmienky, týkajúce sa obdobných vnútroštátnych prostriedkov nápravy (zásada ekvivalencie) a nemôžu byť upravené tak, aby viedli k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu získania náhrady (zásada efektivity). Žalobca ďalej uviedol, že ujma ktorá mu bola spôsobená, je ujma nemajetková a najbližšia je k náhrade škody žalobcu v dôsledku porušenia jeho práva. Preto žalobca vychádza z nemajetkovej ujmy fyzickej osoby podľa § 11-13 OZ. S právnym názorom žalobcu, čo sa týka náhrady škody ako nemajetkovej ujmy sa súd stotožňuje. Preto súd priznal žalobcovi sumu 2 500,- eur, ako nemajetkovú ujmu, ktorú považoval za dostatočnú vzhľadom na kritéria ochrany osobnosti a pri stanovovaní nemajetkovej ujmy, pričom zamietavý výrok rozsudku predstavuje suma nad priznanú sumu 2 500,- eur. Do úvahy zobral súd primeranosť takto poskytnutej náhrady, ktorou sa zabezpečilo účinné zmiernenie vzniknutej nemajetkovej ujmy.

2.23. Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania nároku na náhradu škody, uviedol, že podľa ustálenej judikatúry ESD v prípade neexistencie právnej úpravy Spoločenstva patrí vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu, aby určil príslušné súdy a upravil procesné podmienky súdnych konaní určených k zaisteniu ochrany práv, ktoré jednotlivcom vyplývajú z práva Spoločenstva. Členský štát je povinný poskytnúť náhradu za dôsledky spôsobenej škody v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi upravujúcimi zodpovednosť za škodu, pričom podmienky náhrady škody, ako i premlčanie práva na náhradu škody stanovené vnútroštátnymi predpismi, musia byť v súlade s princípmi ekvivalencie (rovnocennosti) a efektivity. Pokiaľ ide o princíp efektivity, ESD uznal zlučiteľnosť stanovenia primeraných pevných premlčacích lehôt pre podanie žaloby vnútroštátnym právnym poriadkom s právom Spoločenstva odpovedajúcom obecnému princípu právnej istoty, ktorý chráni tak jednotlivca, ako aj príslušný orgán verejnej správy. Obvyklá trojročná vnútroštátna premlčacia lehota je v tomto ohľade považovaná ESD za primeranú. Vznesenú námietku premlčania súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Je pravdou, že žalobca pôvodne v žalobe uviedol, že si uplatňuje nárok na náhradu škody podľa z. č. 514/2003 Z.z., súčasne však nepochybne uviedol, že v okolnostiach prípadu došlo aj k naplneniu podmienok zodpovednosti za škodu spôsobenú žalobcovi porušením jeho únieového práva podľa čl. 6 písm. b) smernice č. 2003/88ES, pričom je nesporné, že analýza podmienok tejto zodpovednosti tvorí podstatnú časť žaloby a jeho následných podaní. Až v podaní doručenom súdu 11.4.2018 žalobca žiadal „upraviť svoju pôvodnú žalobu“ tak, že si neuplatňuje nárok na náhradu škody podľa z. č. 514/2003 Z.z., ale domáha sa náhrady škody za porušenie jeho únieového práva (priznaného mu smernicou č. 2003/88/ES). V zmysle zásady iura novit curia je právna kvalifikácia uplatneného nároku vecou súdu, nie je zmenou žaloby. Opis rozhodných skutočností a zdôvodnenie nároku podané žalobcom v pôvodnej žalobe, týkajúce sa porušenia jeho únieového práva je to isté, čo sa týka uplatnenia iného práva (t.j. nemožnosti uplatňovať náhradu škody podľa z. č. 514/2003 Z.z., ale len z dôvodu porušenia práva únie). Keďže predmetom žaloby je rovnaká výška náhrady škody (spresnená len tým, že ide o nemajetkovú ujmu) ako v pôvodnej žalobe, na základe opisu tých istých rozhodných skutočností a to isté zdôvodnenie nároku ako v pôvodnej žalobe, vychádzajúc z 3 ročnej premlčacej lehoty ako primeranej lehoty podľa ESD, vznesenú námietku premlčania z dôvodu nároku na náhradu škody, ktorú by žalobca mohol žiadať z iného skutkového základu, než aký uviedol v pôvodnej žalobe, súd vyhodnotil ako bezdôvodnú.

2.24. Ďalšej námietke žalovaného ohľadom nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného (v prípade, ak by súd dospel k záveru, že žalobca podanou žalobou okrem uplatnenia nároku na náhradu škody v dôsledku nesprávneho prebratia Smernice 2003/88/ES podľa z. č. 514/2003 Z.z. namietal aj jej

aplikáciu na konkrétny pracovnoprávny pomer žalobcu u jeho zamestnávateľa), súd nevyhovel, nakoľko považuje žalovaného za vecne pasívne legitimovaného. Žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzuje z porušenia únieového práva (nedodržanie 48 hodinového týždenného pracovného času, ktorý mu únieové právo garantuje) a nie z dôvodu, že Smernica č. 2003/88/ES nebola v jeho prípade správne použitá.

2.25. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko predmetné posúdenie záviselo od úvahy súdu, pričom žaloba žalobcu bola dôvodná. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný vo výroku, ktorým súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 2500 eur a priznal nárok na náhradu trov konania a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), h) CSP.

3.1. K námietke nedostatku právomoci súdu poukázal na ods. 39. napadnutého rozsudku a uviedol, že aj žalobca sa domnieva, že mu nárok na náhradu škody vznikol z dôvodu nesprávneho prebratia Smernice 2003/88/ES do právneho poriadku Slovenskej republiky v podobe z. č. 315/2001 Z.z.. Napriek mzdovej povahe uplatneného nároku žalobca po doplnení (zмене) žaloby požadoval peňažné plnenie titulom nemajetkovej ujmy, ktoré však muselo vzniknúť v priamej súvislosti s nesprávnym prebratím smernice. Aby súd v napadnutom rozsudku mohol konštatovať, že uplatnený nárok žalobcu je dôvodný, musel by žalobca v 1. rade preukázať, že z. č. 315/2001 Z.z. prebral Smernicu 2003/88/ES nesprávne, t.j. žalobca by musel poukázať na také ustanovenia zákona, ktoré by boli v rozpore so Smernicou 2003/88/ES. Ak by sa však súd chcel dostať do pozície orgánu, ktorému je zverená právomoc posudzovať súlad slovenských zákonov alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov platných na území SR so Smernicou Únie, tak toto právo bez akýchkoľvek pochybností nespadá do kompetencie súdu, resp. do kompetencie iného všeobecného súdu. Podľa názoru žalovaného súd nemá zverenú právomoc na porovnanie súladu, resp. právne záväznému vysloveniu nesúladu z. č. 315/2001 Z.z. so Smernicou 2003/88/ES vo všeobecnosti ani v konkrétnom prípade žalobcu. Súd takýto záver nemohol osvojiť si ani ako predbežnú otázku, nakoľko dôsledky a aplikácia takéhoto konštatovania by presiahli predmet tohto súdneho sporu, kde sa posudzuje len individuálny nárok žalobcu na náhradu škody. Aby súd mohol skonštatovať, že došlo k porušeniu práva Únie Slovenskou republikou súd musel by najprv rozhodnúť, že z. č. 315/2001 Z.z. nesprávne prebral Smernicu 2003/88/ES do slovenského právneho poriadku. Súd si tak v napadnutom rozsudku na jednej strane položil základnú otázku tohto súdneho sporu bez toho, aby na ňu poskytol stranám adekvátnu odpoveď. Na strane druhej súd sa nezaoberal, čo do jeho právomoci vôbec patrí posudzovanie takto nastolenej otázky. Podľa názoru žalovaného tak napadnutý rozsudok vykazuje znaky arbitrárnosti, keď súd vôbec nezohľadnil zrejme prekážky v postupe v tomto súdnom konaní a dostatočne sa nezaoberal ani vznesenými oprávnenými námietkami žalovaného, naopak súd priznal žalobcovi nárok na náhradu škody bez presvedčivého odôvodnenia.

3.2. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na zrejmy rozdiel medzi pojmami prebratie smernice a aplikácia smernice. V prvom prípade ide o transponovanie, t.j. prebratie konkrétneho znenia alebo obsahu smernice do vnútroštátneho právneho poriadku členského štátu. Ak sa teda žalobca domnieval, že Slovenská republika v pôsobnosti Ministerstva SR nesprávne prebrala Smernicu 2003/88/ES do z. č. 315/2001 Z.z., musel práve žalobca preukázať, v čom vidí zásadné pochybenie, pre ktoré by mohla vzniknúť škoda. Na to, aby bolo možné konštatovať, že Smernica 2003/88/ES bola prebratá nesprávne, musí dôjsť k porovnaniu z. č. 315/2001 Z.z. v znení pred účinnosťou, ako aj po účinnosti, t.j. po prebratí smernice. Žalovaný sa domnieva, že len takouto konfrontáciou by bolo možné sa zaoberať správnosťou alebo nesprávnosťou prebratia Smernice 2003/88/ES. Žalobca v žalobe sám pripúšťa, že z. č. 315/2001 Z.z. výslovne neustanovuje, že služobná povinnosť hasičov v mieste výkonu služby je považovaná za súčasť ich služobného času, neobsahuje ustanovenie stanovujúce dĺžku týždenného pracovného času na 48 hodín. Žalovaný sa domnieva, že táto skutočnosť neznamena, že by Smernica 2003/88/ES bola do z. č. 315/2001 Z.z. prebratá nesprávne, aj kedy na prípad žalobcu sa vzťahovala. Podľa názoru žalovaného nebolo jeho povinnosťou skopírovať doslovné znenie každého ustanovenia smernice do textu z. č. 315/2001 Z.z. aj vzhľadom na priamy účinok Smernice Európskej únie. Inak povedané žiadne ustanovenie z.č. 315/2001 nie je možné považovať za rozporné so Smernicou 2003/88/ES.

3.3. V druhom prípade ide o aplikáciu, t.j. použitie konkrétnych článkov smernice na konkrétny prípad. Porušenie smernice preto môže byť spôsobené až aplikáciou jednotlivých ustanovení smernice, ak si adresát účinkov smernice napr. zamestnávateľ vyloží jej ustanovenie v rozpore s jej obsahom, inak povedané smernica môže byť do vnútroštátneho poriadku prebratá správne, ale konkrétne použitie (aplikácia) môže byť v konkrétnom prípade v rozpore s cieľom a obsahom smernice. Až nesprávná

aplikácia smernice by mohla v konečnom dôsledku založiť prípadný nárok žalobcu na náhradu škody. V tomto rozsahu je podľa názoru žalovaného nevyhnutné, aby sa prebratie a aplikácia smernice rozlišovali, nakoľko aj nesprávne prevzatá smernica môže byť u rôznych adresátov aplikovaná správne a naopak. Žalovaný v tejto súvislosti opätovne pripomína, že žalobca namietal nesprávne prebratie Smernice 2003/88/ES nie však jej aplikáciu v individuálnom prípade žalobcu. Slovenská republika však nemôže niesť zodpovednosť za prípadnú nesprávnu aplikáciu smernice na pracovnoprávny vzťah žalobcu u jeho zamestnávateľa. Žalovaným je v tomto súdnom konaní Slovenská republika, ktorá podľa žalobcu má zodpovedať za škodu, ktorá mala vzniknúť nesprávnym prebratím, nie aplikáciou Smernice 2003/88/ES. Slovenská republika však nie je zamestnávateľom žalobcu a nie je ani orgánom, ktorá by sa na aplikácii Smernice 2003/88/ES podieľala. Akýkoľvek iný nárok žalobcu nie je predmetom tohto súdneho konania.

3.4. Súd sa vôbec nevysporiadal s existujúcou pasívnou vecnou legitimitáciou Slovenskej republiky v prípade, ak by dospel k záveru, že žalobca podanou žalobou okrem uplatnenia nároku na náhradu škody v dôsledku nesprávneho prebratia Smernice 2003/88/ES namietala aj jej aplikáciu na konkrétny pracovnoprávny pomer žalobcu u jeho zamestnávateľa.

3.5. K pôsobnosti Smernice 2003/88/ES uviedol, že žalobca sa domáhal najskôr nároku na náhradu škody, ktorý mu mal vzniknúť podľa z. č. 514/2003 voči Slovenskej republike, ktorá mala nesprávne prebrať Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4.11.2003 do právneho poriadku SR v podobe zákona 315/2001 Z.z. o hasičskom a záchrannom zbere. Neskôr po zmene petitu sa domáhal svojho nároku dôvodiac, že nárok na náhradu škody vznikol z dôvodu porušenia práva únie a to konkrétne práva deklarovaného Smernicou 2003/88/ES článku 6 písm. b/.

3.6. Žalovaný považoval za kľúčové v danom súdnom spore to, že smernica sa na služobný pomer príslušníkov hasičského a záchranného zboru vzhľadom na charakter vykonávaných činností a s tým spojený rozvrh služobného času nevzťahuje v plnom rozsahu, pričom má za to, že samotný súd sa s touto námietkou nezaoberal. Citoval článok 1 ods.2 smernice a konštatoval, že z tohto článku vyplýva vecná pôsobnosť smernice, ktorá definuje okruh vzťahov, na ktoré sa má smernica aplikovať. Otázka určenia jednotlivých odvetví činností na ktoré sa má smernica vzťahovať je upravená v článku 1 ods.3 smernice a článku 1 ods.4, ktorých znenie tiež citoval. Pôsobnosť smernice v zmysle článku 1 ods.3 a 4 vymedzené s odkazom na článok 2 Smernice Rady 89/391/EHS z 12.6.1989 o zavádzaní opatrení na podporu zlepšenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, ďalej len Smernica 89/391/EHS a citoval znenie článku 2 ods.1 a ods.2 Smernice 89/391/EHS a z uvedeného vyvodil záver, že rozsah pôsobnosti Smernice 2003/88/EHS je pozitívne vymedzený v článku 2 ods.1 Smernice 89/391/EHS, ako aj negatívne vymedzený v článku 2. Inak povedané Smernica 2003/88/ES sa neuplatňuje na odvetvia a činnosti, ktoré zahŕňajú určité osobitné činnosti služieb civilnej ochrany.

3.7. Vzhľadom na charakter vykonávaných činností a tých spojený rozvrh služobného času sa Smernica 2003/88/ES na služobný pomer príslušníkov hasičského a záchranného zboru nevzťahuje v plnom rozsahu, preto jej ustanovenia nemohli byť porušené tak, ako to v žalobe tvrdí žalobca. Podľa jeho názoru štátnu službu príslušníkov hasičského a záchranného zboru vykonávajúcu zásahovú činnosť (ktorá je špecifikovaná nerovnomerným rozvrhnutím služobného času, na ktorý priamo nadväzuje určená služobná pohotovosť) možno jednoznačne subsumovať pod negatívne vymedzenie pôsobnosti Smernice 89/391/EHS v článku 2 ods.2 tejto smernice. Oproti štandardným pracovnoprávnym vzťahom štátna služba príslušníkov hasičského a záchranného zboru vykazuje aj špecifiká štátnej služby príslušníkov policajného zboru ako aj profesionálnych vojakov, napr. v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia, prísnej subordinácii, skladanie služobnej prísahy, odmeňovanie vo forme služobného platu a podobne. Rovnako úlohy, ktoré príslušníci hasičského a záchranného zboru plnia, možno podľa súvisiacich právnych predpisov týkajúcich sa civilnej ochrany integrovaného záchranného systému ako aj právnej úpravy samotného hasičského a záchranného zboru bez akýchkoľvek pochybností subsumovať pod pojem „osobitné činnosti služieb civilnej ochrany“ v zmysle čl. 2 ods.2 Smernice 89/391/EHS.

3.8. Ďalej citoval § 12 z.č. 42/1994 Z.z. o civilnej ochrane obyvateľstva, § 3 ods.1 z. č. 315/2001 Z.z., § 3 ods.2 z. č. 315/2001 Z.z., § 8 ods.1 z. č. 129/2002 Z.z. o integrovanom záchrannom systéme, § 12 ods.1 z. č. 129/2002 Z.z. a z vyššie uvedených právnych predpisov mu vyplýva, že hasičský a záchranný zbor, resp. jeho príslušníci vykonávajúci zásahovú činnosť plnia okrem úloh na úseku ochrany pred požiarom aj úlohy na úseku civilnej ochrany obyvateľstva predovšetkým v oblasti priameho výkonu záchranných činností. Z tohto dôvodu sú činnosti vykonávané príslušníkmi hasičského a záchranného zboru pri zásahovej činnosti tými osobitnými činnosťami služieb civilnej ochrany, na ktoré sa Smernice 89/391/EHS nevzťahuje. Okrem vyššie uvedeného v súčasnosti iné zložky (okrem hasičského a záchranného zboru), ktorým boli zverené činnosti služieb civilnej ochrany neexistujú. Súčasne zdôraznil, že čl. 2 smernice len príkladom vymenováva určité osobitné činnosti verejných služieb tým pádom, že príslušníci

hasičského a záchranného zboru nie sú taxatívne vymenovaní v predmetnom ustanovení neznamená, že uplatnenie ustanovení smernice je aj v tejto oblasti automatické.

3.9. Vzhľadom na vyššie uvedené fakty má žalovaný za to, že bolo dostatočne preukázané, že Smernica 2003/88/ES sa na príslušníkov hasičského a záchranného zboru v prípade služobného času, ako aj ich odmeňovania nevzťahuje, a preto je táto oblasť v plnej miere v pôsobnosti vnútroštátnej právnej úpravy. Vzhľadom na uvedené sa príslušné ustanovenia Smernice 2003/88/ES na prípade žalobcu nemôžu aplikovať, preto žalobcovi v zmysle žaloby nemohla vzniknúť žiadna škoda.

3.10. Súd vo svojom rozhodnutí poukazoval na rozhodnutia súdneho dvora, na ktoré v predchádzajúcom konaní poukazoval žalobca, najmä rozhodnutie vo veci V-429/09 G. Fus týkajúceho sa pracovnej doby a právneho režimu pohotovosti u nemeckých hasičov žalovaný chce zdôrazniť, že toto rozhodnutie sa týka mestského hasiča - zamestnanca Stadt Halle. Z uvedeného dôvodu nie je možné ho považovať za smerodajné. Z dôvodu, že režim výkonu hasičských činností v takomto zriadení a štruktúre je absolútne odlišné od režimu, v akom fungujú príslušníci hasičského a záchranného zboru v SR.

3.11. Okrem uvedeného žalovaný namieta ďalšie odvolacie dôvody, a to, že súd v odôvodnení popísal v odseku 41. podmienky, ktoré musia byť splnené, aby súd mohol jednotlivcovi priznať právo na náhradu z dôvodu porušenia práva únie. Žalovaný napriek tomu, že má za to, že daná Smernica 2003/88/ES sa nevzťahuje na žalobcu, a teda nemohlo dôjsť ku vzniku nároku uplatňovaného žalobcom uvádza k podmienkam na priznanie daného nároku nasledovné:

3.11.1. Vo všeobecnosti podmienky na priznanie nároku na náhradu škody nesporne vyplývajú z judikatúry Súdneho dvora, pričom musia byť kumulatívne splnené, aby bol žalobca úspešný a to

- cieľom porušenej právnej normy únie je priznať jednotlivcom práva,

- porušenie je dostatočne závažné a

- medzi týmito porušením a škodou spôsobenou jednotlivcom existuje príčinná súvislosť.

3.11.2. Odôvodnenie rozhodnutia súdu podľa bodu 78. považuje žalovaný za neurčité a nezrozumiteľné, nakoľko súd uznal sumu 2 000,- eur (správne 2 500,- eur) ako primeranú s poukazom na sumy, aké priznávajú súdy v iných prípadoch. V tejto časti považuje odôvodnenie arbitrárne a nejednoznačné. Má za to, že žalobca neosvedčil, aby mu vznikol nárok na náhradu škody žiadnym spôsobom. V prvom rade žalovanému nie je zrejmé, ako žalobcovi mohla vzniknúť ním uplatnená škoda. Sám žalobca veľmi nejasným spôsobom stanovil škodu, ktorá mala mu vzniknúť tým, že vykonával nariadenú služobnú pohotovosť, za ktorú mimochodom bol v zmysle platnej vnútroštátnej legislatívy odmeňovaný.

3.12. Žalovaný zdôraznil, že počas služobnej pohotovosti je pracovník povinný byť v zariadení zamestnávateľa alebo mimo neho, pričom má byť pripravený na výkon práce na požiadanie svojho zamestnávateľa. Pokiaľ nie je zásah, v takom prípade žalobca môže odpočívať alebo sa venovať inej činnosti (teda v čase, keď sa od neho nežiada výkon práce). Rovnako tak v zmysle platnej legislatívy pri takto nariadenej služobnej povinnosti je v mieste vykonávania štátnej služby určený, resp. vymedzený priestor na odpočinok, čo znamená, že zamestnávateľ je si vedomý a dokonca vytvára podmienky na oddych (spánok) zamestnanca, resp. žalobcu. To znamená, že v čase služobnej pohotovosti sa od žalobcu nevyžaduje aktívna činnosť, a teda mimo času uskutočneného výkonu práce môže pracovník, t.j. žalobca ako bolo vyššie uvedené odpočívať alebo venovať sa inej činnosti. Počas služobnej pohotovosti žalobca nemusí uskutočňovať žiadne výkon práce z vlastnej iniciatívy, ale iba na základe pokynu svojho zamestnávateľa. V zhrnutí to znamená, že žalobca nemusí byť bdely a aktívny počas celej dĺžky trvania služobnej pohotovosti. Napriek tomu, ako bolo vyššie uvedené, zamestnávateľ žalobcovi vyplácal dohodnutú odmenu za takto strávený čas nielen za vykonanú prácu, ale aj za takúto neaktívnu časť práce. Dodal, že žalobca dostáva za takto stanovený čas pracovnú odmenu, ktorou mu zamestnávateľ kompenzuje to, že je v danom prípade potreby - zásahu, bude k dispozícii. Súd napriek všetkým uvedeným skutočnostiam dospel k záveru, že služobná pohotovosť, ktorú vykonáva žalobca a za ktorú je odmeňovaný, je pracovným časom, a teda má sa zarátavať do pracovného fondu, samo o sebe to ešte nie je dôvodom na priznanie nároku na náhradu škody.

3.13. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora C-46/93, podľa ktorého by mal vnútroštátny súd preveriť, či poškodená osoba prejavila primeranú snahu s cieľom odvrátiť škodu alebo obmedziť jej rozsah, a či v čas využila všetky dostupné prostriedky na právnu ochranu. Žalovaný zdôraznil, že žalobca do dnešného dňa nevyvinul žiadnu snahu na to, aby vzniku škody, resp. ujmy predišiel. To znamená, že žiadnym spôsobom neoznámil svojmu zamestnávateľovi, že odmieta vykonávať služobnú pohotovosť, resp. do dňa podania žaloby zamestnávateľ žalobcu nemal vedomosť o tom, že výkon služobnej pohotovosti považuje resp. pociťuje ako výraznú ujmu. Z vyššie uvedeného dôvodu nebolo možné, aby zamestnávateľ včas zamedzil vzniku resp. obmedzil rozsah takejto ujmy žalobcu a uzavrel, že poškodená osoba pod hrozbou toho, že sama bude musieť znášať škodu, musí vyvinúť primerané úsilie, aby obmedzila rozsah škody. Poukázal na rozhodnutie C-104/89 a C-39/90. Žalobca žiadnym

spôsobom neprejavil svoju nevôľu, čím by mal žalovaný možnosť obmedziť rozsah jeho vznikutej škody. Zdôraznil, že napriek skutočnosti, že žalobca sa domáha len finančnej náhrady škody za ujmu, ktorá mu mala vzniknúť, súd môže v zmysle judikatúry Súdneho dvora rozhodnúť aj tak, že žalobcovi udelí dodatočné náhradné voľno. Možnosť, aby súd udelil náhradné voľno poškodenému ako formu satisfakcie za vzniknutú škodu spôsobenú práve tým, že poškodený nemohol využívať svoj voľný čas tak, ako by chcel, je viac ako logické. Žalovaný poznamenáva, že súd sa touto možnosťou počas celého konania nezaoberal.

3.14. Súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, a teda konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Poukázal na vadu konania spočívajúcu v nesprávnom a nepreskúmateľnom odôvodnení rozsudku, voči ktorému smeruje toto odvolanie. Vada spočíva v nesprávnom odôvodnení rozhodnutia, je porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces. Toto právo je priznané článkom 46 Ústavy SR, ako aj článkom 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu 4 Cdo 171/2005, nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 192/2006, rozhodnutie Ústavného súdu I. ÚS 335/2006, rozhodnutie zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR ako judikát R 111/98 sp. zn. 2 Cdo 5/1997.

3.15. Má za to, že súd dostatočne nezdôvodnil výšku nemajetkovej ujmy, ktorú žalobcovi priznal. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že si súd určil sumu s odvolaním sa na iné nešpecifikované rozhodnutia súdov. Nakoľko súd subsumoval žalobcom uplatnený nárok pod § 11 až § 13 OZ, bolo podľa názoru žalovaného nutné vysporiadať sa a jasne zdôvodniť, na základe čoho súd dospel k názoru, že v danom prípade nebolo postačujúce zadostučinenie podľa § 13 ods.1 OZ. Súd v danom prípade sa rovnako nevysporiadal ani s otázkou a nezdôvodnil, na základe akých dôkazov mal za preukázané, že bola „v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby“, teda žalobcu, ktorá by odôvodňovala priznanie nemajetkovej ujmy v danej výške. Súd len stroho v predmetnom odôvodnení skonštatoval, že sa nestotožnil s právnym názorom žalobcu. Žalovaný poukázal na § 13 ods.2 OZ a uviedol, že náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch môže súd podľa § 13 ods.2 OZ priznať len vtedy, ak by morálna satisfakcia sa nezdała postačujúca, najmä, ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jej vážnosť v spoločnosti. Dôvody priznania náhrady sú v tomto ustanovení uvedené len demonštratívne. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu, t.j. značnú sa v zmysle ustálenej judikatúry považuje ujma, ktorú utrpela fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky. Prítom nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (za tej istej situácie) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Zdôraznil, že zo strany žalobcu nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by utrpel ujmu, ktorá by v značnej miere znížila jeho dôstojnosť, resp. vážnosť v spoločnosti. Žalobca sa ani nedomáhal, aby sa upustilo od neoprávneného zásahu do jeho práva na ochranu jeho osobnosti, ani, aby sa odstránili následky takéhoto zásahu.

3.16. Zdôraznil, že pokiaľ by odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, a teda bolo by právoplatne konštatované, že žalovaný porušuje právo žalobcu, čo však žalovaný kategoricky popiera, takto podaná žaloba nerieši daný stav do budúcnosti, t.j. postavenie žalobcu ako také, ale práve naopak, vytvára sa priestor na opätovné čiastkové žaloby.

3.17. Žalovaný si je vedomý skutočnosti, že výšku peňažného zadostučinenia súd určuje na základe voľnej úvahy, avšak z ustálenej súdnej judikatúry vyplýva, že voľná úvaha súdu nemá byť svojvoľná - arbitrárna. Žalovaný má za to, že ak by aj bolo zasiahnuté do práva žalobcu (čo popiera) žalobca neunesol dôkazné bremeno v časti, kde je povinný preukázať závažnosť ujmy, ktorá mu mala takýmto zásahom vzniknúť. Tak, ako bolo konštatované, únievé právo neobsahuje ustanovenia o konkrétnom spôsobe výpočtu škody. Na druhej strane nie je možné prisvedčiť argumentácii, že žalobca nie je povinný žiadnym spôsobom preukázať súdu, aká škoda, podľa vnútroštátneho právneho poriadku nemajetková ujma, mu mala nesprávnou transpozíciou predmetnej smernice vzniknúť v jeho konkrétnom prípade. Zo strany žalobcu bol len poskytnutý strohý výpočet odvolávajúci sa na zákon č. 315/2001 Z.z., paradoxne ten zákon, do ktorého bola nesprávne transponovaná smernica 203/88/ES.

3.18. Záverom navrhol súdu, aby Krajský súd v Košiciach podľa § 389 ods.1 písm. b/, d/, h/ CSP napadnutý rozsudok Okresného súdu Košice II sp.zn. 11 Cpr/35/2019 zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietá a o trovách žalovaného rozhodol, že mu priznáva náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4.K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý v prvom rade konštatoval, že žalovaný vo svojom odvolaní zo 6.12.2019 neuvádza žiadne nové skutočnosti, pridriava sa svojich skutkových tvrdení a právneho posúdenia veci tak, ako to uvádza vo svojich predošlých písomných vyjadreniach a tiež ústnych pojednávaniach. Vzhľadom na predmet žaloby možno uviesť, že žalovaný v žiadnom štádiu súdneho konania nespochybnil podstatu sporu týkajúcu sa prekročenia priemernej 48 týždenej pracovnej doby, požadovanej úniou právom žalobcom a z nej týkajúce sa právo žalobcu na náhradu takto vzniknutej ujmy, ale sústavne uvádzal procesné či iné argumenty, ktoré s ňou priamo nesúvisia.

4.1. Žalobca uvádza, že počas celého konania pred Okresným súdom Košice II vo svojej veci na základe právnej argumentácie sa vyjadroval priebežne, reagoval a vyvracal argumenty žalovaného. Poukázal na svoje vyjadrenie zo 17.2.2018, ako aj vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného z 10.4.2018. Všetky tieto otázky sa viac či menej podrobne znova opakujú aj v odvolaní žalovaného. Z dôvodu hospodárnosti poukazuje a odkazuje na svoje písomné vyjadrenia a ústne prednesy, ktorými reagoval na argumenty žalovaného uvedené v odvolaní.

4.2. Ďalej uviedol, že s výnimkou požadovanej výšky náhrady škody Okresný súd Košice II zohľadnil jeho argumentáciu, s ktorou sa stotožnil. Uviedol, že konajúci súd náležite zistil skutkový stav, vykonal vo veci potrebné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil, a preto vo veci správne rozhodol. Vzhľadom na uvedené navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril písomne (č.l. 259) a uviedol, že predmetom sporu je právne posúdenie skutočností uvádzaných stranami sporu, pričom rozsudok Okresného súdu Košice II žalovaný nepovažuje za správny, teda sa s ním nestotožňuje. Nakoľko rozsiahla právna argumentácia prezentovaná žalovaným v konaní nebola podľa jeho názoru zo strany súdu správne aplikovaná, „žalobca“ sa v plnom rozsahu pridriava svojho odvolania a tiež všetkých svojich predchádzajúcich vyjadrení a podaní. Čo sa týka výšky priznanej náhrady škody, dovolil si súdu dať do pozornosti rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa, a to s poukazom na spôsob výpočtu náhrady škody, ktorý súd v tejto veci aplikoval. Navrhol, aby krajský súd podľa § 389 ods. 1 písm. b/, d/ a h/ CSP zmenil tak, že žalobu zamietla a žalovanému priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100%.

6. Rozsudok, vo výroku II., ktorým bola žaloba zamietnutá, nebol odvolaním napadnutý a v tejto časti II. výrok nadobudol právoplatnosť (§ 227ods.1 CSP), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

7. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podal žalovaný v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok vo výroku I. a závislého III. výroku o trovách konania podľa § 379 a § 380 ods.1 CSP ako aj konanie mu predchádzajúce bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods.1 CSP a contrario a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

8. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

8.1. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na pojednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

8.2. Podľa § 220 ods.2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré

dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax.

8.3. Žalovaný uplatnený odvolací dôvod vidí v tom, že súd sa opomenul vysporiadať s relevantnými skutočnosťami, ktoré v priebehu konania uvádzal a nevyhodnotil dôkladne a komplexne všetky skutkové okolnosti prípadu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku rozhodne nepovažuje za dostatočné, v súlade s kvalitatívnymi požiadavkami, ktoré naň kladie súdna prax.

8.4. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. ICdo/184/2010, v ktorom uvádza, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotného rozhodnutia ovplyvňujúcich súvislostiach. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. ICdo/184/2010) ako aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 25.9.2012 - sťažnosť č. 59102/08, nález Ústavného súdu SR zo 14.9.2011, sp. zn. i. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 16.09.2009 sp. zn. 5MCdo 8/2008, z ktorých vyplýva, že z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď na všetky otázky, ktoré vyšli v priebehu sporu najavo. Povinnosťou súdu je vyhodnotiť iba tie sporné tvrdenia a skutočnosti, ktoré súd pre meritórne rozhodnutie súdu postačujúce. Ostatné sporné skutočnosti nie sú takého charakteru, ktoré by mali vplyv na meritórne rozhodnutie súdu a jeho odôvodnenie.

9. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

9.1. Žalovaný v podanom odvolaní žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod neuvádza, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

10. Žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba

opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

10.1.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

11.Ani jeden zo žalovaným uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

12.Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2) možno doplniť nasledovné:

12.1.Odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti tvrdené už v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa súd riadne a presvedčivo vyrovnal.

13.Z obsahu žaloby je zrejmé, že predmetom konania je právo žalobcu na náhradu škody spôsobenej porušením práva Únie, ktoré patrí medzi všeobecné zásady komunitárneho práva vyplývajúce priamo z judikatúry SDEÚ bez ohľadu na vnútroštátnu právnu úpravu, a odráža základné vlastnosti komunitárneho práva - zásadu prednosti a priameho účinku, ako aj povinnosť vnútroštátnych orgánov aplikovať normy komunitárneho práva ex officio. Vzťah únievého a vnútroštátneho práva sa riadi čl. 7 ods.2,5, čl. 144 Ústavy SR, ako aj čl. 3 CSP. Žalobca odôvodňuje svoj nárok na náhradu škody tým, že Slovenská republika neprevzala (resp. nesprávne prevzala) do vnútroštátnej úpravy čl. 6 písm. b/ Smernice vo vzťahu k úprave pracovného času hasičov, ktorý predmet sporu sa nepochybne dotýka práva Únie.

13.1.V tejto súvislosti je nutné konštatovať, že judikatúra SDEÚ vo veci zodpovednosti členských štátov za porušenie práva Únie je založená na zásade pacta sunt servanda vyjadrenej v článku 10 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, podľa ktorého sú členské štáty povinné prijať všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie plnenia záväzkov vyplývajúcich im zo Zmluvy alebo z činnosti Spoločenstva a zdržať sa akýchkoľvek opatrení, ktoré by mohli ohroziť dosiahnutie cieľov Zmluvy, alebo ohroziť reálny účinok komunitárneho práva.

14.Odvolací súd zastáva názor, že porušenia únievého práva sa môže dopustiť každý orgán, ktorý koná v mene členského štátu.

14.1.Predpoklady zodpovednosti za vzniknutú škodu v zmysle judikatúry SDEÚ vychádzajú z absolútnej objektívnej zodpovednosti členského štátu za takto vzniknutú škodu, ktorá sa vzťahuje na prípady

14.1.1. porušenia práva únie členským štátom pre absentujúcu alebo nesprávnu transpozíciu smerníc (prípady C 6/90 a 9/90 Francovich, C- 178,179 a 188 až 190/94 Dillenkofer),

14.1.2. aplikáciu ustanovení vnútroštátneho právneho poriadku odporujúcu únievému právu (ČEZ C-115/08, Simmenthal II C 106/77), ad 3./ vydanie súdneho alebo správneho rozhodnutia, ktoré je v rozpore s právom Únie (C 2/06 Kempter, vec C 453/00 Kühne a Heitz),

14.1.3. na prijatie alebo ponechanie v platnosti legislatívy, ktorá je v rozpore s právom Únie (C 46 a 48/93 Brasserie du Pêcheur a Factortame).

14.2.Zodpovednosť členského štátu za vzniknutú škodu podľa judikatúry SDEÚ nastáva, ak sú splnené tri predpoklady (bod 20 rozhodnutia C 445/06 Danske Slagterier, bod 51 rozhodnutia C 224/01 Köbler, bod 51 rozhodnutia C 46 a 48/93 Brasserie du Pêcheur a Factortame, bod 40 rozhodnutia C 6/90 a 9/90 Francovich,)

14.2.1. porušená únievá norma priznáva právo fyzickým alebo právnickým osobám alebo zakladá povinnosť pre členský štát (napr. C 524/04 Test Claimants Thin Cap),

14.2.2. porušenie únievého práva je dostatočne závažné

14.2.3. medzi porušením únievého práva členským štátom a škodou spôsobenou fyzickým a právnickým osobám existuje príčinná súvislosť. O výške náhrady škody vždy rozhoduje vnútroštátny súd.

15.Pokiaľ pre takúto zodpovednosť štátu neexistuje špecializovaná vnútroštátna právna úprava, je namieste využitie právnej úpravy obsahom a účelom najbližšej v zmysle zásad analógie iuris a analógie legis rešpektujúc princípy únievého práva.

15.1.Vo všeobecnosti otázku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci upravuje zákon č. 514/03 Z.z., ktorý v § 4 písm. e/ vymedzuje ako za škodu zodpovedný orgán konajúci v mene

štátu ministerstvo, či iný ústredný orgán štátnej správy, ak v dôsledku nesprávneho prebratia smernice EÚ alebo v dôsledku nedodržania lehoty určenej na prebratie, vznikla škoda pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy.

15.2. Zodpovednosť štátu, za ktorý koná zákonom označený orgán je však daná len v prípade, ak existuje nezákonné rozhodnutie, či nesprávny úradný postup, v príčinnej súvislosti s ktorými vznikla škoda.

15.3. Sporová vec sa týka porušenia práva Únie pre absentujúcu, resp. nesprávnu transpozíciu Smernice do zákona č. 315/01 Z.z., pretože do pracovného času hasiča sa nezarátava aj jeho pracovná pohotovosť na pracovisku počas jej neaktívnej časti (§ 12 ods. 6 v spojení s § 193 zákona č. 315/01 Z.z. vylúčil aplikáciu § 96 ods. 2 Zákonníka práce na služobné pomery hasičov). Absentujúca alebo nesprávna transpozícia Smernice EÚ do noriem vnútroštátneho práva je výsledkom zákonodarného a legislatívneho procesu, ktorý je v zmysle § 9 vylúčený z pôsobnosti zákona č. 514/03 Z.z., keďže za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady SR pri výkone jej pôsobnosti podľa článku 86 písm. a/, d/ Ústavy SR a postup alebo výsledok postupu vlády SR pri výkone jej pôsobnosti podľa Článku 119 písm. b/ Ústavy SR. Zohľadňujúc existujúcu vnútroštátnu právnu úpravu pri rešpektovaní princípov ekvivalencie a efektivity niet však prekážok, aby pasívne vecne legitimovaným subjektom v konaní o nároku na náhradu škody voči štátu bola Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra SR ako orgán, do pôsobnosti ktorého spadajú aj Hasičský a záchranný zbor SR, ktorý orgán bol tiež garantom právnej úpravy vykonanej zákonom č. 315/01 Z.z.. Na takomto závere o pasívnej vecnej legitimácii žalovaného v konaní nič nemení ani to, ak by základ zodpovednosti štátu spočíval v nesprávnej aplikácii ustanovení vnútroštátneho právneho poriadku, ktorý prípad porušenia práva Únie rovnako zakladá priamu zodpovednosť členského štátu. Táto objektívna zodpovednosť štátu tu existuje bez ohľadu na to, ktorý verejný orgán sa porušenia práva únie dopustil, resp. ktorý z orgánov by mal povinnosť škodu podľa vnútroštátnych noriem nahradiť (napr. C 429/09 G. Fuß bod 46).

15.4. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s otázkou pasívnej vecnej legitimácie žalovaného a odvolací súd sa s tým v celom rozsahu stotožňuje.

16. Súd prvej inštancie správne vychádzal z rozhodnutí Súdneho dvora, v ktorej bol riešený výklad komunitárneho práva vzťahujúceho sa na danú vec, a tento je pre konajúci súd záväzný. S odkazom na rozhodnutia SDEÚ, ktoré riešili obdobnú alebo totožnú právnu otázku konštatoval, že boli splnené predpoklady zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu (C-429/09 Fuß, C-437/05 vo veci Vorel, C-397/01 Pfeiffer, C-14/04 Dellas).

17. Súdny dvor rozhodol, že Smernica sa má uplatniť na činnosti hasičského zboru, aj keď sú vykonávané zásahovými silami v teréne a nezáleží na tom, či sú zamerané na boj proti požiarom alebo na poskytnutie pomoci iným osobám, ak sú vykonávané za obvyklých podmienok v súlade s poslaním im zvereným, a to aj vtedy, keď zásahy, ku ktorým môžu tieto činnosti viesť, sú svojím charakterom nepredvídateľné a môžu vystaviť pracovníkov určitým rizikám.

17.1. Na účely Smernice nemôže byť pojem pracovníka vykladaný rôzne podľa vnútroštátnych právnych predpisov, ale má autonómny význam vlastný právu Únie, keď za pracovníka sa považuje každý, kto vykonáva skutočné a konkrétne činnosti pre zamestnávateľa a právna povaha pracovnoprávneho vzťahu z hľadiska vnútroštátneho práva nemôže mať nijaký dosah na postavenie pracovníka v zmysle práva Únie.

17.2. Skutočnosť, či je niekto podľa vnútroštátneho práva profesionálny alebo dobrovoľný hasič nie je relevantná a preto námietky žalovaného o tom, že Smernica sa nevzťahuje na postavenie žalobcu ako príslušníka hasičského zboru, a bez právneho významu je aj fakt, či hasič plní svoje úlohy v pracovnom (služobnom) pomere ako hasič dobrovoľný, mestský alebo štátny.

18. Článok 6 písm. b/ Smernice stanovuje rozsah, v akom ukladá členským štátom maximálnu hranicu priemerného týždenného pracovného času, ktorá musí byť ako minimálna požiadavka priznaná každému pracovníkovi. Ide o pravidlo sociálneho práva Únie, ktoré nemožno podrobiť podmienke, alebo obmedzeniu, a ktoré jednotlivcom priznáva práva, ktorých sa môžu dovolávať priamo pred vnútroštátnymi súdmi (bod 33 až 35 vo veci C 429/09 Fuß). 18.1. Členské štáty nemôžu jednostranne určiť rozsah pôsobnosti Čl. 6 písm. b/ Smernice tak, aby uplatnenie z neho plynúceho nároku viazali na nejakú podmienku, alebo ho určitým spôsobom obmedzovali (C 397/01 Pfeiffer bod 99, C 429/09 Fuß bod 35,52).

18.2. SDEÚ tiež opakovane judikoval, že čas pracovnej pohotovosti na pracovisku je potrebné v celom rozsahu zahrnúť do výpočtu maximálneho denného alebo týždenného pracovného času (napr. bod 95

C-39701 Pfeiffer), a konštatoval, že pracovná pohotovosť vykonávaná pracovníkom v režime fyzickej prítomnosti v zariadení zamestnávateľa sa považuje ako celok za pracovný čas nezávisle od toho, akú prácu skutočne pracovník vykonáva (napr. bod 27 C-437/05 Vorel). Osobitne v prípade hasičov Súdny dvor túto otázku riešil v rozhodnutí C-429/09 G. Fuß keď potvrdil, že pracovný čas zodpovedajúci pracovnej pohotovosti a pohotovostnej služby, počas ktorých je dotknutý pracovník fyzicky prítomný na pracovisku, je súčasťou pojmu pracovný čas a nesmie prekročiť maximálny týždenný pracovný čas ustanovený Smernicou.

18.3. Nie je tak podstatné, akým spôsobom žalobca vykonáva služobnú pohotovosť, či je alebo nie je povinný byť bdely a aktívny počas trvania služobnej pohotovosti, pokiaľ musí byť po stanovený čas k dispozícii zamestnávateľovi. Bez vplyvu na porušenie čl. 6 písm. b/ Smernice je preto aj skutočnosť, že za pracovnú pohotovosť je vyplácaná odmena.

19. V konaní pritom nebolo sporné, že žalobca pracoval nad rámec 48 hodinového pracovného týždňa určeného Čl. 6 písm. b/ Smernice. Žalovaný tvrdil, že žalobca nevyvinul žiadnu snahu, aby vzniku ujmy predišiel, pretože neoznámil zamestnávateľovi, že odmieta vykonávať služobnú pohotovosť, a že to považuje za ujmu na svojich právach, je opätovne nutné poukázať na ustálenú judikatúru SDEÚ, ktorá takúto požiadavku nepredpokladá, a ani z predpisov komunitárneho práva nevyvodzuje. Aj keď Súdny dvor rešpektuje zásadu spoločnú právnym systémom členských štátov, že poškodená osoba pod hrozbou toho, že sama bude musieť znášať škodu, musí tiež vyvinúť primerané úsilie, aby obmedzila výšku škody (rozsudky C-104/89 a C-37/90 Mulder, C-46/93 a 48/93 Brasserie du Pêcheur Factortame), súčasne berie na zreteľ, že výkon práv na náhradu škody priznaných jednotlivcom ustanoveniami práva Únie by bol znemožnený alebo sťažený, ak by ich návrhy na náhradu škody museli byť čo i len čiastočne zamietnuté z dôvodu, že nevyužili všetky právne prostriedky, ktoré sú im k dispozícii, aj keby to spôsobilo nadmerné ťažkosti, alebo by to nebolo od nich možné rozumne vyžadovať (rozsudok C-445/06 Danske Slagterier). SDEÚ vo veci C-429/09 Fuß prihliadajúc na to, že Čl. 6 písm. b/ Smernice je pravidlom sociálneho práva s osobitným významom, od ktorého sa nemôže odchyliť žiadny zamestnávateľ vo vzťahu k pracovníkovi ako je Fuß (hasič), zohľadňujúc tiež, že pracovník je slabšou stranou v rámci pracovnoprávneho vzťahu, preto je nutné zabrániť tomu, aby mal zamestnávateľ možnosť ho v jeho právach obmedzovať, dospel k záveru, že nemožno považovať za primerané žiadať od takého pracovníka, aby na účely uplatnenia nároku na získanie náhrady škody, najprv podával žiadosť zamestnávateľovi, ktorá požiadavka by bola v rozpore so zásadou efektivity (bod 76 až 87 C-429/09 Fuß).

19.1. Z uvedených dôvodov nemožno preto v (ne)konaní žalobcu nachádzať žiadny podiel zodpovednosti na vzniku ujmy spôsobenej mu žalovaným pri implementácii noriem práva Únie.

20. Súd prvej inštancie po zistení, že boli splnené podmienky zakladajúce zodpovednosť žalovaného za škodu, priznal peňažné plnenie žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy. Odvolací súd dodáva, že žalobca bol ukrátený v nemajetkovej sfére o čas odpočinku, ktorý mohol stráviť s blízkymi, fyzicky i psychicky regenerovať a správne o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy priznávanej fyzickým osobám v prípade zásahu do ich osobnostných práv aplikoval § 13 OZ v spojení s § 11 OZ zohľadniac pri určení výšky náhrady kritéria stanovené zákonom a vyplývajúce z judikatúrnej praxe, ktorý postup možno považovať za správny.

21. Podľa § 11 OZ fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

22. Podľa § 13 ods. 1 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

22.1. Podľa § 13 ods. 2 OZ pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

22.2. Podľa § 13 ods. 3 OZ výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

23. Napokon nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vychádzajúci z druhovo zhodných kritérií jej priznávania, je daný aj v zmysle zákona č. 514/03 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

24.V zmysle § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma. Nemajetková ujma sa určuje najmä s prihliadnutím na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

25. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nie je zákonnou úpravou vymedzený reštriktívne, nevyžaduje sa iba splnenie podmienky zníženia dôstojnosti fyzickej osoby, či jej vážnosti v spoločnosti, ale môže ísť aj o iné vážne následky na osobnostných právach dotknutého jedinca.

26.V okolnostiach prejednávanej veci žalobca v roku 2013 odpracoval 285,04 hodín služobnej pohotovosti nezapočítaných do fondu pracovného času, v roku 2014 odpracoval 736,11 hodín nezapočítaných do fondu pracovného času, v roku 2015 odpracoval 679,50 hodín nezapočítaných do fondu pracovného času, v roku 2016 odpracoval 363,78 hodín nezapočítaných do fondu pracovného času. Spolu počet hodín služobnej pohotovosti nezapočítaných do fondu pracovného času predstavuje 2064,43 hodín. Vychádzajúc z vyššie uvedeného žalobca odpracoval 2064,43 hodín nad týždenný limit dovolený právom Únie vykonávaní služobnej pohotovosti na pracovisku. Možno tak ustáliť, že došlo k zásahu do práv žalobcu na vedenie súkromného, rodinného života i do práva na ochranu jeho zdravia, za ktorý zásah mu patrí nárok na primerané odškodnenie. Vzhľadom na formu zásahu, keď ide o nevratný stav straty niekoľkých stoviek hodín voľného času, len samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, a peňažná náhrada predstavuje spôsobilé odškodnenie takto vznikutej ujmy. Žalobca nepožadoval poskytnutie dodatočného náhradného voľna, preto nebolo možné rozhodovať o takomto nároku vzhľadom na zásadu „non ultra petit“.

27.Pri rozhodovaní súdu o výške nemajetkovej ujmy v rámci voľnej úvahy, východiskom bude jej primeranosť; náhrada by mala byť taká vysoká, aby mohla splniť úlohu odškodňovaciú, nielen symbolickú, na druhej strane však nemôže byť táto náhrada ani neprimerane vysoká.

27.1.Zákonodarca nepodáva definíciu nemajetkovej ujmy a jej určenie čo do výšky je závislé na úvahe súdu. Nemajetková ujma sa prejavuje v ťažko definovateľnej sfére vnímania ťažkostí, nepohodlia, stresu a iných nežiaducich účinkov spojených so zásahom do základných ľudských hodnôt. Aj keď nemajetková ujma je škoda morálna, ideálna, imateriálna, prináleží za ňu poškodenému peňažná (materiálna) satisfakcia.

27.2.Pri rozhodovaní súdu o výške nemajetkovej ujmy v rámci voľnej úvahy, východiskom je primeranosť; náhrada by mala byť taká vysoká, aby mohla splniť úlohu odškodňovaciú, nielen symbolickú, na druhej strane však nemôže byť táto náhrada ani neprimerane vysoká.

27.3.Rozsah peňažnej náhrady vo výške 2 500 eur súd príliehavo odôvodnil tým, že ide o opakovaný a dlhotrvajúci zásah, keď súčasne vzal do úvahy, že nebol preukázaný taký negatívny vplyv zásahu na medziľudské vzťahy, či zdravotný stav žalobcu, ktorý by odôvodňoval priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vyššieho rozsahu, ako je tomu v prípadoch preukázateľného narušenia rodinného života, poškodenia zdravia, či straty dobrého mena a povesti v spoločnosti.

28.Ako správne a zákonu zodpovedajúce hodnotil odvolací súd aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. Predmetom sporu bolo priznanie nároku na náhradu škody (ujmy) spočívajúcej v porušení práva Únie členským štátom, ktorá škoda (ujma)vznikla v nemajetkovej sfére žalobcu. Výška plnenia závisela od úvahy súdu, na ktorú možno usudzovať len s určitou presnosťou vychádzajúc z konkrétnych okolností prípadu a poznanej judikatúry.

28.1.Nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej mu porušením povinnosti štátu pri implementácii noriem komunitárneho práva bol súdom vyhodnotený ako opodstatnený, preto mu patrí mu nárok na náhradu trov proti žalovanému v plnom rozsahu. Až v samostatnom rozhodnutí o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 CSP), sa zohľadní rozsah priznaného plnenia.

29.Vyššie uvedené závery vychádzajú z početnej rozhodovacej praxe - rozsudky Krajského súdu v Košiciach 6Co 2/2019, 2CoPr/3/2019, 11CoPr/1/2020, 11CoPr/4/2020, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu mutandis mutatis stotožňuje a poukazuje na právne závery v nich uvedené.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

30.1. Žalovaný ako odvolateľ bol v odvolacom konaní neúspešný, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí v plnom rozsahu procesne úspešnej strane žalobcu.

31. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa,

osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).